

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
Telèfon A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

EL MONUMENT A PÍ I MARGALL

—No hi estaria pas bé allà al Passeig de Gràcia. Hi han masses senyors Esteves!

Mitja por i mitja alegria

Els conservadors i reaccionaris francesos estan horroritzats davant la visió del que ells en diuen perill comunista. Si llegiu els seus diaris, hi veureu passar una esgarri-fança tràgica. Oh, aquelles banderes vermelles amb el martell i la falç entrelaçats, que van flamejar sobre el cel de París el dia de la portada de la despulla de Jaurés al panteó! Oh, aquells milers de treballadors que cridaven: "Visca els Soviets!" Si hem de creure aquests diaris, els bolxevistes són a les portes de París. Són, exactament, a les poblacions dels suburbis parisencs. Fins un senyor bisbe o arquebisbe francès ha publicat un document patètic excitant els fidels a preparar-se per a la de-fensa contra l'onada roja que ve damunt de la dolça França.

Innegablement, hi ha una certa por en els que així parlen. Però l'efecte que l'ac-tivitat comunista els produeix, no és solament de por. És de mitja por i de mitja ale-gria. El comunisme és, per a ells, un flagell terrible, una amenaça paorosa. Però men-trestant, l'espectre vermell ha servit per a donar als conservadors anglesos una vic-tòria electoral esplèndida i per fer caure del poder el govern treballista de Mr. Macdo-nald. I esperen que la burgesia francesa esportuguida també davant la visió de les ban-deres vermelles amb el martell i la falç, es llençarà, en un moviment de pànic, als braços dels partits de centre i de dreta i provocarà la caiguda del Govern radical de M. Herriot.

Així, l'espectre comunista, que esporugueix els conservadors per a demà, els alegra per al dia d'avui. I quan flameja pel carrer l'ensenya revolucionària en mig de la societat on encara hi ha propietaris, senten alhora mitja por i mitja alegria. En canvi, l'home lliberal no se sent, davant dels actuals fets polítics socials, ni tan poruc, ni tan content.

La noble actitud socialista anglesa

Ponderem aqueixa noble ac-titud d'en Macdonald, opo-sant-se a l'esclavitud de l'Egipte i a la política im-perialista del govern an-glès, basada en la necessitat. És la mateixa necessitat invocada pels alemanys en la in-vasió de Bèlgica. I és la mateixa actitud d'Àustria amb l'ultimàtum a la Sèrvia. La

recriminació no és pas nostra, sinó d'en Bernard Schaw, el dramaturg famós.

L'actitud dels socialistes anglesos pren més noblesa perquè a la protesta han afegit la proposició de que el plet sigui portat davant de la "Societat de Nacions".....

..... Els socialistes anglesos, no ternacional? Els socialistes anglesos, no vacillen. Plet entre dos pobles? Doncs que resolgui aqueix super-Estat creat per la voluntat internacional. Què pot resoldre con-tra els interessos britànics? Res hi fa, si es resol conforme als interessos humans. I heu's aquí com, impercepti-blement, entrem en una època pacifista,

UN CONSELL

—Al tanto, Alomar amb les caigudes, que tu, pels catalans, ets un home sagrat!

malgrat els armaments i les possibilitats guerrerres. Un partit que ha governat, i a a Anglaterra, en un moment greu, posposa les necessitats nacionals, a la gentició d'una causa i al judici dels homes. Girem enrera els ulls, i respongui's si això, no ja abans, sinó en el segle XIX, hauria estat possible.

Es dirà que la guerra amb els boers, va produir, també, a Anglaterra, manifesta-cions de solidaritat amb els sudafricans. Certament, però no existia un orgue inter-nacional com la "Societat de Nacions", ni podia, per lo tant, tenir altra finalitat la protesta que la d'oposició, purament moral, al govern imperialista. Ara, no. La protes-ta esdevé super-nacional i es cerca un poder superior al poder de Londres. Ho arriquen tot els socialistes, popularitat i perill d'esser tinguts per antipatriotes. Idealistes, no veuen més que un plet a tractar: el del Ca-nal de Suèz. I ho deixen a la voluntat dels homes de bona voluntat.

PARADOX

Se'n faran deu pedres

L'actitud enèrgica del Govern conserva-dor anglès davant l'assassinat del "Sirdar" del Sudán, Sir Lee Stack, ha caigut bé, no 's'entendria el món dels socialistes sinó als de gairebé tots els conservadors del món. Hem sentit i hem llegit exclamacions d'aquelles: "Així és governar!", "Així es fan les coses!", "Cal afirmar el principi d'autoritat!".

Qualsevol diria que els actes enèrgics, les actituds severes i els ultimàtums exigents no han estat ja vistos i revistos en la his-tòria dels pobles i dels Estats. Qualsevol diria que la recepta que ara acaba d'aplicar a Egipte el Govern anglès és una invenció nova o bé una d'aquelles medicines que és tenien a l'armari sense gosar-les a usar.

Si els que ara llencen aquestes exclama-cions joioses volen prendre's la molèstia de girar els ulls enrera i de fullejar la història, trobaran que els procediments enèrgics, la manera forta, com diuen els francesos, són una cosa més vella que l'anar a peu. El primer acte de gran energia que trobem en les tradicions humanes és el de Caïn respecte a Abel. Ja sabem que a l'enèrgic germà no li provà gaire la seva energia.

Però sense remuntar-nos als temps an-tidiluvians, que realment són una mica lluny, podem oferir als conservadors d'ací i de fora l'exemple d'Àustria-Hongria. Tam-bé aleshores el Govern de Viena fou molt enèrgic i envià a Sèrvia un ultimàtum per l'estil del que ara ha enviat Anglaterra al govern del Caire. Ja sabem que aquella energia no va provar gaire a l'Imperi austro-hongarès. L'ultimàtum austriac, amb la guerra subsegüent, fou com una d'aquelles picades d'abella que fan mal a qui les reb, però que ocasionen la mort de la bestiola picant.

No caldrà que visquem gaire per a veure els efectes de la política que el Govern Bal-dwin ha iniciat a Egipte. No és la primera vegada que els egipcis han de suportar els cops dels governants, dels funcionaris i dels militars anglesos. Aquest mateix Zaglul que ara ha dimitit la presidència del Consell de Ministres del seu país, fou perseguit anys enrera per les autoritats britàniques i exilat durant alguns anys. Els conservadors an-glesos volien presentar com un bandoler, Za-glul, ("el gran vell", com li diuen els seus compatriotes i molts anglesos justiciers i intel·ligents).

No sabem si Zaglul, que ha passat la se-tantena, tornarà a ésser cap del Govern del seu país, per al qual vol la plena llibertat, l'absoluta independència. Però per segur tenim que quan els actuals ministres an-gle-

sos ja hagin caigut, l'ideal egipci seguirà en peu i assolirà, una mica més aviat o una mica més tard, la victòria que espera als po-deu pedres de la seva energia injusta. bles perseverant. I els anglesos se'n faran

FULMEN

La plaga d'Egipte

L'orientalisme torna a dreçar-se sinistra-ment davant la consciència del món modern. És l'espectre secular ombrejat d'odis i de fanatismes que es desvetlla sobtadament en-tre fulguracions occidors i clapoteig de sang.

Ara la guspira s'ha encès a Egipte com altres vegades ho fou a Turquia, a Pèrsia, a Armènia, a la Índia...

Aquesta greu topada entre l'Egipte i l'Anglaterra ha alarmat justificadament a l'opinió lliberal de tot Europa i les apre-nsió d'alguns han arribat a témer una con-flagració com la produïda l'any 1914 a con-seqüència del crim de Serajevo.

I és que realment té un interès grandís-sim per a Europa, per la nova civilització tan influïda d'idees orientals, que el món musulmà s'agiti en un anhel legítim de lli-bertat i de progrés...

Els segles anaren escolant-se sense re-soldre la qüestió que ara batega tan inten-sament que sembla arribar al punt d'es-clat.

El prejudici religiós, ancestral i selvàtic, justifica totes les tiranies i totes les horrors físiques, totes les crueltats contra els in-fidels. Així s'ha mantingut el món i la espècie humana dividida en dos parts, re-gides per dos déus i dos profetes...

Com en les llegendes i les mitologies lli-ten en la Història d'Europa, dos fantasmes teològics que representen el Bé i el Mal, Crist i Mahoma...

Es pogué creure un dia que això era pre-terit i l'afer Dreyfus abrandà els mateixos odis de les Creuades i de Lepant...

La política d'Europa, imperialista i ab-sorvent, escampa pel món islàmic tot el ve-ri de la diplomàcia i dels interessos mercan-tils. Més que el Sant Sepulcre preocupa ara un bon règim aranzelari i més que les Pi-ràmides ens admira un edifici bancari, de ciment armat.

El conflicte anglo-egipci no és, doncs, un fet isolat ni simple. Tot l'Orient d'Europa i una gran part de l'Assia, varis centenars de milions d'homes s'oposen a l'esperit oc-cidental amb una mentalitat forta i ben de-finida, amb ideals i sentiments ben diferen-ciats.

I aquests pobles que breçaren la civilitza-ció antiga, forts, rics i poderosos i lliures en altre temps, són avui colònies de nacions europees.

La sang dels islamites corria abans per una qüestió de dogma i el martirologi és copiós i edificant. Ara el misticisme es bar-reja amb un problema de llibertat civil i de sobirania nacional.

El conflicte entre l'Anglaterra i l'Egipte ha de preocupar a tot el món, car tothom i la llibertat hi guanyarà si triomfa el dret.

Mentrestant els anglesos es neguen a sotsmetre el cas a la "Societat de les Na-cions" i encobreixen amb raons morals i jurídiques els interessos que tenen a Egipte les Companyies cotoneres angleses.

Una vegada més, la injusta violència, s'ajança de belles paraules.

GLICINI

FULLES SEQUES

Ja som a desembre
ja comença el vent
a arrancar les fulles
sense mirament;
les fulles dels arbres
totes van caient
corsecades, seques,
sobre el paviment.
De les fulles mortes
ningú n'haurà esment.

ja no hi brilla el sol;
el cel és tot, rúfol,
com vestit de dol;
bufa un vent de gebre
ben digne del Pol
i les fulles mortes
rodolen pel sol.
Fins que el fang les colga
dintre un rierol.

Arbres que s'aixequen
amb gran majestat
arrapats a terra,
de brancam sapat,
de copa orgullosa
que mira a desgrat
les pobretes mates
que hi ha al seu costat,
cauran també un dia
de vent desfermat.

Avui els despulla
el torb insegú;
demà tal vegada
tindran el tronc nu;
la saba aigualida
no els hi podrà dir
la força que enyoren
quan l'hivern és crú.
Mai més la seva ombra
cercarà ningú!

Ai! les fulles seques
que veig prop de mi
que el vent agombola...
Com deuen sofrir!
Ja sien de l'arbre
més pompós ahir,
arbre de la selva,
de l'hort o el jardí,
tot passant me diuen:
"El món és així".

Arbre de l'Història
viu eternament,
quants milers de fulles
l'ha arrencat el vent!
En sé de famoses

que orgullosament
sobre el món regnaven
tot fent i desient,
i a l'exil va dur-les
el fat inclement.

En sé de ben fermes
que amb llur ambició,
arreu escamparen
la desolació;
en sé que pla es reien
de dur l'opressió
a les plantes minses,
i en certa ocasió,
van destralejar-los
l'arbre protector.

En venir desembre
gris i corgelat
tremolen les fulles
a dalt de l'arbrat;
el vent les arrenca
sense pietat,
a la saba nova
pas de bon grat.
El vent és el símbol
de la llibertat.

FLOK

Elogi del xerraire

Dalt d'un cotxe, voltat d'un grup de gent badoca, el xerraire fa la seva propaganda. Ho ven tot, de tota mena. Ven plomes, llapis, carpetes, llibres, olors, rellotges, sabons, màquines d'afaitar, etc., etc... perquè, em sembla que no hi hauria prou espai per a poguer-ho anomenar. L'escoltem i sentim (ell ho diu en castellà, com tots el xerraires, però nosaltres...) "El millor rellotge fins a la data conegut, senyors. D'or de (no sé quants) quilats. Garantitzat per deu anys. (Què llarg, eh?) Es d'or. Senyors, d'or de llei. Cinquanta pessetes al que em demostrí el contrari". Nosaltres, no per res, no, al

sentir les cinquanta pessetes... però va, pobre senyor, potser no les tenia.

Regala, a més, al qui li compri un rellotge, un llapis automàtic, marca (no les hores), marca... no m'enrecordo. Regala no sé què més, i... ningú no li compra.

Té; una cosa estranya. Ni regalant-ho. Nosaltres, però, com que feia rato que erem allí i el nostre cap sempre barrina, de tant mirar-lo, se'ns va acudir fer-ne l'elogi.

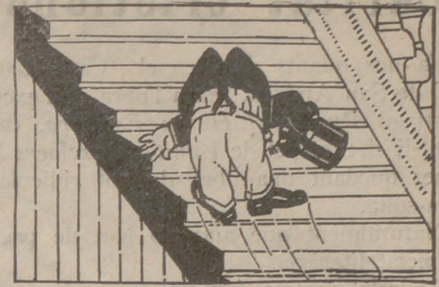
Però ara veiem que això ja és bastant llarg i si afegíssim l'elogi no hi podria anar tot, perquè les lletres ocupen paper i el paper no dona l'abast. Limitem-nos, doncs, a dir, que el xerraire és un gran home i que el seu ofici es veu que dona, per quan nosaltres en coneixem algun que, malgrat tot, els seus badoes el xiulin sempre, ell (en castellà, es comprèn) continua fent la seva propaganda.

Diu per això que ara aviat posarà botiga, doncs amb un any de córrer a agafat clientela i pensa plantar-se aviat. El nom sí, i és llàstima, que no el sabem.

Pupila, doncs, a anar-hi a comprar, que ell tot ho regala.

LEOCADI NAVARRO

QUI BADA CAU

El senyor Pepet ensopega al quart pis, i rodant, rodant...

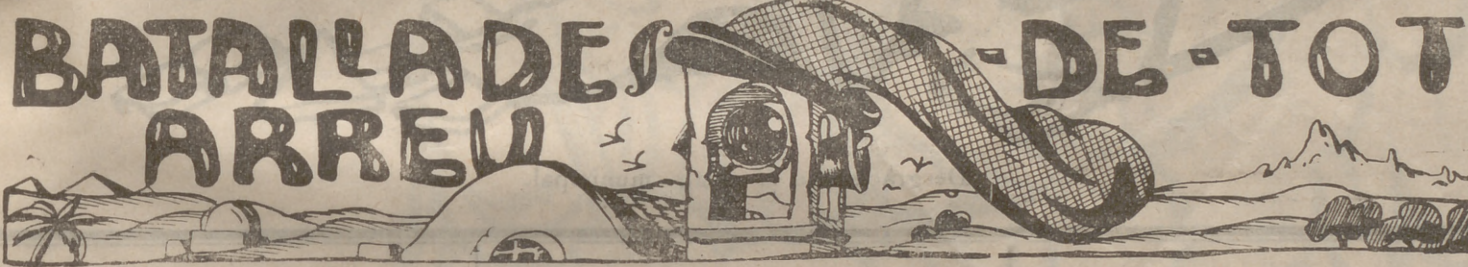
Ell que tan sols havia sortit a donar un tomb!

DECEPCIONAT

Un distingit baronet,
fill d'un lord amb força "momio",
aficionat a l'Heràldica,
molt conegut en tot Londres,
visità les Armeries
de més fama que hi ha al "giobo".
I la que més va agradar-li
i admirar-lo fins al "colmo"
fou l'Armeria Reial,
d'exemplars arxiverios,
que exhibeixen a la vila
del gran ós i del "madroño".
I fent la crítica, elogiant-los,
tal vegada amb massa "bombo",
mostrà, a l'ensems, cert disgust,
si bé amb molts exquisits modos,
per no haver vist ço que en deia

la meravella del "mondo".
I en veure'l decepcionat,
puix talment semblava un tonto,
li preguntà qui el guiava:
—"Què, no le gusta, joven?..."
I l'anglès va contestar:
—"Oh, yes, yes; gostarme mocho;
"mas yo aquí no ver el arma
"de abolengo tan glorioso,
"coya fama universal
"no tener comparacione;
"e yo, por verla, ahora mesmo
"daría on poñado de oro.—"
—"Y que arma es esa Mister?...—"
—"La carabina de Ambrosio!"

AGUILERA

JAURES

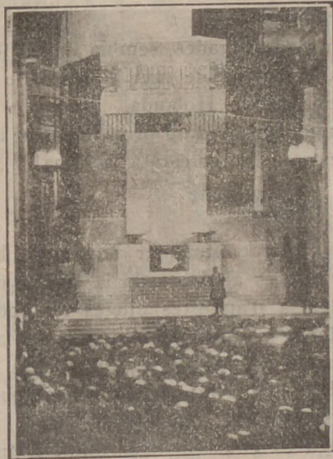
La França d'Herriot, que és la França nova—tal com ho fou la de Danton i Desmoulins—acaba de glorificar la memòria de Jaurés, fent portar el seus restes mortals al Panteó d'Hommes Il·lustres.

El poble dirigint-se al Panteó

El qui va caure assassinat pel punyal dels capitalistes, dels burgesos, dels agiotistes, dels qui volien la guerra, ha sigut enlairat a la iconografia del poble. Ja s'ho mereixia, s'ho mereixia com pocs homes.

Perquè Jaurés no va ésser un polític, qualsevol, amb més o menys picardia, amb més o menys

Herriot pronunciant un discurs davant el panteó de Jaurés.

cinisme. Jaurés fou un apòstol. Ens creiem que amb Jesús de Galilea s'havia acabat la raça, però no: encara en quedava un. Encara quedava en Jaurés, que sigué la primera víctima de la guerra. Ell era enemic de les armes, dels uniformes, de la mort. I per això morí: perquè un home com ell no convenia als rics, als negociants, al poderosos.

Avui la pau—que no s'aguanta pas massa ferma—l'ha glorificat i ha fet d'ell un sant laic, que són els únics sants que la nostra civilització pot tolerar.

BUDHA

Què deu pensar aquest Budha, multiplicat en innombrables imatges al veure que la guerra, l'odi, la sang, creixen com flors malèfiques als seus peus? Què déu pensar d'aquesta estúpida vanitat dels homes, que es complau en desencadenar guerres i en dur la tragèdia fins als poblats més humils, més patriarcal? Què deu pensar d'aquest vil i bestial afany d'extermi? Els seus ulls oblics, encesos d'un foc

El Budha gegantí.

inefable, es deuen cloure de vergonya, de fàstic i de tristesa.

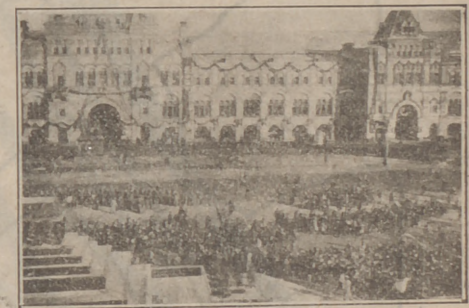
Perquè Ell ho l'home bo per excel·lència. Va prometre el cel als humans, sense sotmetre'ls a càstics odiosos i a penitències terribles, Tan

sols demanà d'ells una cosa: que fossin bons. Es a dir: que fossin justos, pietosos, comprensius.

Però malauradament, els homes no han obeït. Per què? Perquè no els interessa el cel com a premi? No: perquè no poden contenir la seva brutalitat.

RUSSIA

El pobre fabricant de Terrassa o Sabadell, o de qualsevol altra banda—que tots semblen fets amb el mateix motllo, que tots semblen repetits—quan senten parlar de Rússia tremo-

Aniversari de la revolució a Moscou.

len. Tremolen més pels seus diners que per la seva vida. Els diners són una cosa sagrada. En canvi la vida no val la pena de tenir-la en compte, estem cada dia exposats a perdre-la sota les rodes d'un automòbil.

Aquest pobre home—pobre malgrat els seus compte-corrents en diversos bancs—creu als russos d'avui un poble de miserables, de bèsties ferotges

Però no sap que està equivocat de mig a mig. No sap que aquest poble—que ha donat noms tan gloriosos com els de Tolstoi, Gogol, Kuprin, Borodin, Txekor, Andreiev, Rimsky Korsakov—està renaixent més fort que mai de les runes de la seva gloriosa revolució.

Caritat cristiana

Fa uns quants dies, en el "Casal Catòlic" de San Andreu, feren l'obra de l'excels Santiago Rusiñol *L'Hereu Escampa*, canviant-li el títol pel de *Vanitat* i exclouent les dones quedant una obra del tot ridícula i poca-solta.

Naturalment que així no han de pagar propietat literària.

Aquesta genteta fan una revista que es titula "Caritat cristiana" on anuncien aquesta obra del seu benivolgut soci En Josep Puga.

Trobem que si la caritat cristiana s'ha de fer per aquest sistema, val més que no se'n faci i que en Josep Puga és un home de *cuidado* asseniant obres de celebrats autors canviant-los-hi el nom i firmant-les.

Reclamem, de passada, l'atenció a la "Societat d'Autors" que s'enteri degudament de l'assumpte i resolgui amb justícia, que per alguna cosa paguen els autors perquè els vetlli els seus interessos.

Ja està fresca la generació vinent si creu fer alguna cosa sèria. Perquè ha de començar per a rompre moltes ximpleries que l'estan idiotitzant, com són els pomells de joventut, certes congregacions fanàtiques i el futbol, aquest futbol que ja fa temps que ha saltat la barrera i invadeix carrers i places.

Ja féu bé, ja, futbolistes, desenrotlleu les potes, que amb el temps portarem carga.

L'Alcalde ha ordenat al senyor Clapera que faci un cens complet i exacte de totes les habitacions que hi ha a Barcelona.

No em plau esmenar la plana al baró de Viver, però em semblaria millor que hagués demanat el cens dels veïns de Barcelona que es troben mancats d'habitació decent.

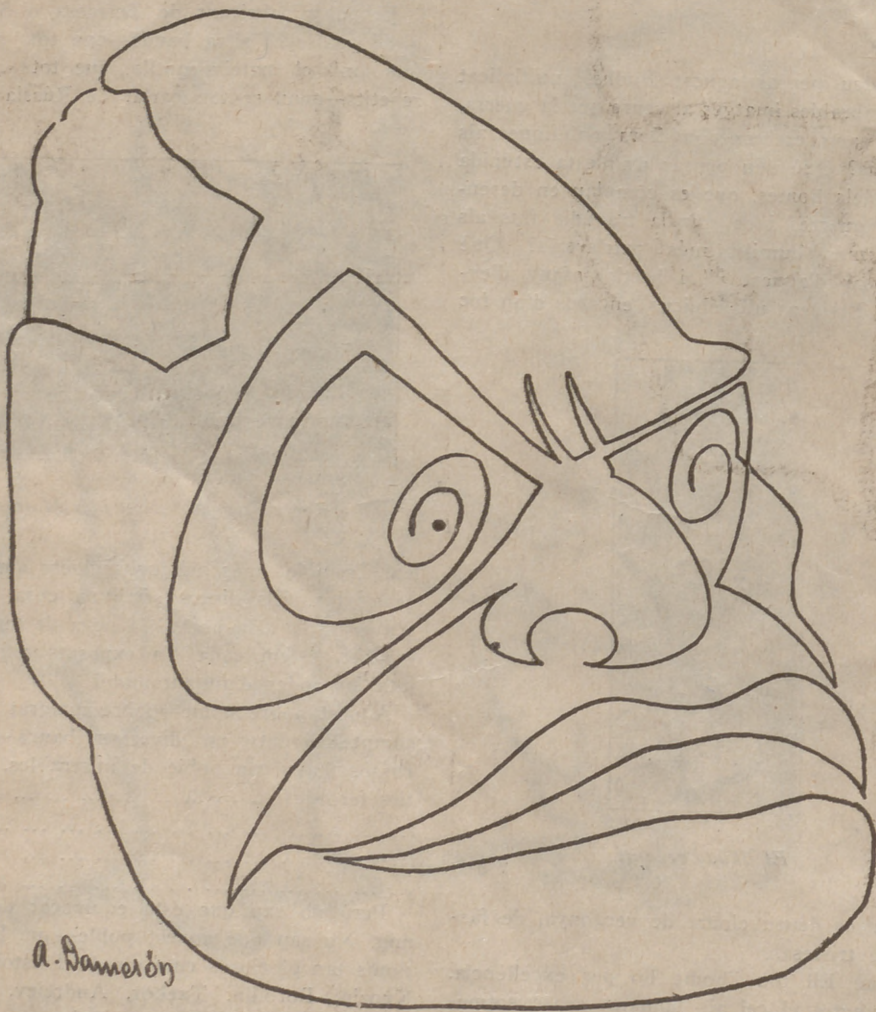
Així potser ens escriuríem tots i demanaríem que es resolgués d'un cop el vergonyós conflicte dels "sense casa".

Voleu dir que la Plaça de Catalunya és la Plaça de Catalunya? A mi em sembla que no, em sembla que és un tros del desert de Sahara. Fins hi han carabasses i tot. I creguen que s'hi

¡Pobre Vidal...
¡¡Pobre GUARDIOLA...

Desgràcies de la vida... municipal.

UN CAP GROS

Mussolini.

camina una miqueta més malament que en el desert de Sahara. Ja van fer bé, anys enrera, de plantar-hi palmeres perquè encara ens ho semblés més.

La lluna, de vegades, sembla un tall de meló, de vegades un pa de nou lliures i de vegades mig formatge de Holanda.

Vet' aquí perquè amb prou feines si mengem. No és estrany si tot està a la lluna!

Hem pogut contemplar novament la deixadesa en que és abandonada la nostra ciutat. A conseqüència d'aquestes pluges no poden arribar a donar un pas pels carrers de fangueres i brutícia. Han caigut les fulles dels arbres i la Rambla sembla més un gran bosc que no pas una via ciutadana.

I ningú es cuida de treure-les. Deuen esperar que criïn bolets, que prou hi estarien bé els bolets a la Rambla.

El que són les coses i el temps. A voltes són un misteri que no creiem pas que cap carcunda ens el sapigués explicar. Ara mateix, ja fa temps que hem passat Tots-Sants i encara hi ha castanyes, i en canvi, falten forces dies d'aquí a Nadal i ja hem acabat els torrons.

El món és ple d'estranyeses.

En Marimón sembla que reposa de posar tantes multes com feia. Què deu ésser això? Què potser és la caiguda de la fulla?

Apà, animi's senyor Marimón. Cregui que de vostè mai més se'n parlarà tant.

S'han de fer coses així, tan transcendents com aquestes, perquè se'n parli.

Encara, tot sovint, ens és servit el plat de les tres nenes desaparegudes, que ja ens comença d'atipar de valent, perquè tot això és una ximpleria, o almenys ho sembla.

No s'han fet els passos necessaris per a trobar-les? Doncs, deixem-ho estar d'una vegada. Sembla que s'esforcin en que el món vegi els fracassos d'investigació policíaca.

En Mussolini trameta una circular a les seccions feixistes perquè facin un gran examen de consciència.

Això és el que creiem que deuria fer en Mussolini, un gran examen de consciència i anar-se'n a viure al desert a plorar fins que la camisa negra se li tornés blanca.

Aquest número
ha passat
per la prèvia
censura militar